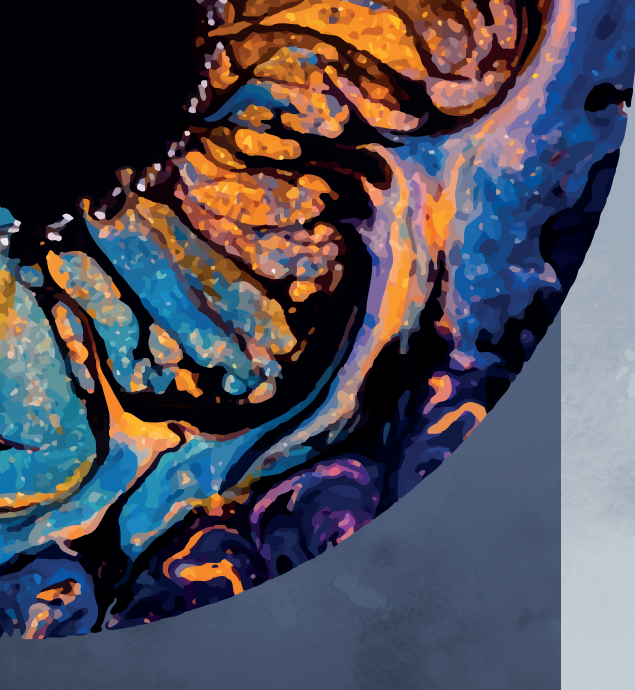

ELEMENTLER - 4

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

Hava

Deli

John Boyne

1971 yılında İrlanda'nın Dublin kentinde dünyaya gelen John Boyne, Dublin Trinity Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yazarın 2006 yılında yayımladığı ve Nazi toplama kampları gerçeğini iki çocuğun gözünden anlattığı romanı *Çizgili Pijamalı Çocuk*, Miramax tarafından sinemaya uyarlanarak pek çok ödül aldı. Tüm dünyada milyonlarca satan kitap İrlanda listelerinde 80 hafta bir numarada kalarak büyük bir rekora imza attı ve *New York Times*'in çok satanlar listesinin de zirvesine yükseldi. Yazarın yetişkinlere yönelik kitabı *Kalbin Görünmez Öfkeleri*, yirmi dile çevrilerek tüm dünyada okurların büyük ilgisini topladı. Yazar, *Su*, *Toprak*, *Ateş* ve *Hava*'dan oluşan "Elementler" dörtlemesiyle insan psikolojisinin karanlık yanlarını ele alıyor.

Delidolu Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Romanovlar'ın Son Evi (roman)

Asker Doğmayanlar (roman)

Gökyüzüne Uzanan Merdiven (roman)

Artık Hiçbir Yer Ev Değil (roman)

Yankı Odası (roman)

Kalbin Görünmez Öfkeleri (roman)

Elementler 1 - Su (roman)

Elementler 2 - Toprak (roman)

Elementler 3 - Ateş (roman)

Elementler 4 - Hava (roman)

Mert Doğruer

11 Aralık 1989'da Bursa'da doğdu. Bursa Anadolu Lisesi'nin ardından bir vakıf üniversitesinin uluslararası ilişkiler bölümünden mezun oldu. On bir yıllık kitap çevirmenliğinde Philip K. Dick, Jim Thompson, Robert Louis Stevenson, Charlie Kaufman, Leonard Gardner, George Orwell, Ray Bradbury, Diana Gabaldon, Tim Marshall, John Boyne ve Paul Lynch gibi yazarların eserlerini çevirdi; uzun yıllardır editörlük de yapıyor.

ELEMENTLER 4 - HAVA

© 2024, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2024, John Boyne

İlk baskı 2025 yılında, İngiltere’de *The Elements-4: Air* adıyla Penguin Random House bünyesindeki Transworld Publishers’ın bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları William Morris Endeavor Entertainment ile anlaşmalı olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John Boyne

TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer

EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydin

DÜZELTİ: Berna Akkıyal

KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz

GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık Sanayi Tic. Ltd. Şti.

Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara

Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Mart 2026 (2000 adet)

ISBN: 978-625-6084-07-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

JOHN BOYNE

ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK'UN YAZARINDAN

ELEMENTLER-4

Hava

Deli

1

İdeal bir dünyada, kırkıncı doğum günümü Bondi Plajı'na bakan bir barda, elimde birayla, sağımda çok sevdiğim bir kadınla geçirirdim, o sırada dostlarım da alnımın üstü kelleşmeye başladığı için bana takılırlardı. Ama şu an Sydney Havaalanı'nda 10 numaralı kapının yanında durmuş, dikkafalı bir ergenle havada geçireceğim yirmi saat hazırlanıyorum. Ama hangimiz ideal bir dünyada yaşıyoruz ki?

Kabul, henüz sabahın erken saatleri ama erkekler tuvaletinden çıkıp Emmet'in onu bıraktığı yerde oturmadığını görünce müthiş sinirim bozuluyor, açık sarı sırt çantası benim sandalyemin yanında başıboş duruyor. Etrafıma bakıyorum, gözlerinden uyku akan yolculara, temizlik görevlilerine ve havayolu çalışanlarına hızla göz gezdiriyorum, hepsi terminal salonundan geçip yollarına gidiyor.

Bu, oğlumu ilk kaybedişim değil. O beş yaşındayken, Castlereagh Sokağı'ndaki David Jones mağazasında elini bir an bırakmış, onu yarım saate anca bulmuştum, mutfak eşyalarının olduğu köşede uslu bir yavru köpeğin sabrıyla oturmuştu, gözyaşları yanaklarına oluk oluk akmıştı ama sahibinin er ya da geç döneceğinden de umutluydu. Çoğu anne baba, çocuklarına en çok yenidoğan döneminde korumacı davranır ama bende durum tam tersi, Emmet birkaç ay

önce on dört yaşını doldurduğundan beri giderek daha tedbirli davranmaya başladım. Elimde değil. Çünkü onun yaşındaki çocukları nasıl tehlikelerin beklediğini biliyorum.

Bir kadın, herhâlde yüzümdeki huzursuz ifadeyi fark etmiş olacak ki önümde duruyor.

“İyi misiniz?” diye soruyor.

“Oğlum,” diyorum. “Beni beklemesini söyledim ama...”

“Tahmin etmiştim öyle bir şeyler olduğunu. Bakın, görev başında değilim, uçağıma yetişmeye çalışıyorum ama ben polis memuruyum, isterseniz size yardımcı olabilirim. Çocuğı en son ne zaman gördünüz?”

“Daha birkaç dakika önce. Tuvalete gitmiştim...”

“Kaç yaşında?”

Cevap verdiğimde hem kuşkucu hem de acıyan gözlerle bana bakıyor.

“Aa, yapmayın ama,” diyor. “Ben de ufak bir çocuk sanmıştım. Buralarda bir yerdedir. Ergenleri kaybedemeyiz, bazen çok istesek bile.”

Biraz sonra Emmet arkamdan geliyor. Peşimden tuvalete girmiş, kabinlerden birini kullanmış olmalı.

Pis pis baktığımda, “Ne?” diyor.

Kadın, “Bu mu?” diye soruyor, başımı sallıyorum.

“Evet.”

“O zaman sizi yalnız bırakayım,” diyerek yoluna gidiyor.

Kadın bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, “Nerede olduğunu bilmiyordum, merak ettim,” diyorum Emmet’e.

Zekâsı kıt biriyle konuşur gibi yavaşça, “Gitmem gerekti,” diyor, son zamanlarda bu üslubu bana karşı giderek daha fazla kullanıyor.

“Çantaların başında durmanı istemiştım.”

Gözlerini deviriyor. Bu jest, olimpiik bir spor olsaydı, Avustralya'nın bir numaralı umudu Emmet olurdu.

“Çikolata alabilir miyim?” diye soruyor. “Hiçbir şey yemedim.”

“Hani aç değildin?”

“Beni sabahın üçünde kaldırdığın için öyle dedim. O saatte tabii aç değildim.”

Alarmlarımız çaldığında hızlıca duş almaktan başka işimiz kalmasın diye, çantaları hazırlama işini dün öğleden sonra halletmiştim ama taksi bizi Kuzey Bondi'den aldığıında saat yine de üç buçuktu. Havaalanı yolunda ikimiz de tek kelime etmedik, Emmet hiç gereği olmasa da güneş gözlüklerini taktı, kulaklarını da artık ölümcül düşmanım olan AirPods'larıyla tıkadı. Fakat güne kötü başlamak çok önemlidir. Uzun süre birbirimize eşlik edeceğiz ve bu geziyi gırtlak gırtlığa gelmeden sağ salim atlatacaksak, yetişkinliğimi gösterip öğlunun huysuzluklarına uyum sağlamam gerekecek.

“Elma daha iyi olabilir,” diye öneriyorum, alacağım karşılığı çok iyi bilmeme rağmen. “Veya jambonlu peynirli kruvasan buluruz belki.”

“Yok. Çikolata. Uçak için de lazım.”

“İyi,” diyerek onu markete götürüyorum, orada bir reyon dolusu işlenmiş şekerin karşısında kendisini kaybediyor. Tatlıya hep düşkün olmuştu ama hiç de kilo almıyor gibi. Ben onun yediğı abur cuburun yarısını yesem beni eve tekerlekli sandalyeyle götürürler. Arkasından onu izliyorum, çıplak bacakları plajda uzun vakit geçirmekten bronzlaşıp incemiş; aklıma benim vücudumun da o kadar ince ve atletik olduğu zamanlar geliyor. Kemerimin tokası biraz gevşemeye başladıysa da yaşıma göre hâlâ fitim. Koşuyorum, sörf yapıyorum, gerçi Damian –Emmet'in en yakın arkadaşı– geçenlerde benim yaptığının sörf falan değil, kontrollü boğulma olduğunu söyledi ve birlikte kahkahalara boğuldular. Öte yandan, Emmet'in

boyu da benim o yaşlardaki boyuma yaklaşamaz bile, hatta bir yetmişlik boyuyla arkadaşlarının çoğundan da kısa. Hiç dile getirmiyor ama yakınlarda boy atmayı umduğunu sanıyorum. Yakın zamanda dambıllar aldı, ince bedenine kas kütlesi eklemeye çalışıyor, ayrıca sabah içtiğı mikshake'lere kocaman tüplerde aldığı protein karışımlarından ekliyor.

Ben de dergilere doğru yöneliyorum, *GQ*'nun bir nüshası ile bir çapraz bulmaca kitabı ve *Sydney Morning Herald* gazetesi alıyorum, başlıklara göz gezdiriyorum. Arkama döndüğümde gözlerim yeni çıkan kurmaca kitaplardan bir seçkinin durduğu masaya kayıyor; masanın ortasında Furia Flyte'ın son romanının nüshaları üst üste dizili. Yazarın kartondan yapılmış bir maketi de masaya yerleştirilmiş, başı cilveli bir havayla sola dönük, yüzünde esrarengiz bir gülüş var. Bembeyaz giysileri esmer tenini iyice ortaya çıkarmış, kolları gövdesine sarılı. Pozunda bir zorakılık var, güzelliğini işiyle ilişkilendirmekten rahatsız olmuş ama birileri onu böyle yapmaya ikna etmiş gibi.

Bir keresinde ona yayıncılık sektörünün entrikaları hakkında bir şeyler sorduğumda, "Bunlar sadece kadınların başına geliyor," demişti.

"Belki bütün erkekler çirkin olduğu içindir," diye iddia etmiştim ama o, başını iki yana sallamış, yakışıklı bulduğu dört-beş erkek romancı saymıştı, ben hiçbirinin adını duymamıştım ama sonra nasıl giyindiklerini, saç stillerini, kendilerini dünyaya nasıl tanıttıklarını görmek ve benim Furia'ya tutulduğum gibi Furia'nın da bana tutulması ümidiyle onları nasıl örnek alabileceğime dair ipuçları bulmak için internette araştırma yapmıştım. Yazar fotoğraflarını ve sanki Fermat'nın Son Teoremi'ni açıklamaları istenmiş gibi uzaklara dalmış yüzlerindeki acı dolu ifadeleri incelemiştim, her şeyden çok

kabız olmuş gibi duruyorlardı. Ancak, şimdi Furia'nın fotoğrafıyla karşı karşıya kalınca, içimde kalan arzu ve öfkenin karmaşık bir bileşimiyle mideme yumruk yemişe dönüyorum. Bu onun dördüncü kitabı ve basıldığından beri kitaptan uzak durmak için elimden geleni yaptım ama tanıtımı çok yoğun yapıldığından, işim kolay olmadı. Fotoğrafı, gazetelerin hafta sonu eklerinin kapaklarında boy gösterdi, arabayla işe giderken birkaç defa radyoda konuk olarak anons edildiğinde radyoyu kapamak zorunda kaldım. Dymocks kitapçısına da romanla karşılaşma korkusuyla Noel'den beri adımımı atmadım, hâlbuki hiç öyle sıkı bir okur olmadıysam da yanımda hep bir gerilim romanı taşıyım. Ama şimdi mazoşistçe bir dürtü beni gidip bu kitabı almaya, arka kapaktaki tanıtım yazısını okumaya zorluyor. Hikâyenin özünü biliyorum, on dokuzuncu yüzyılda Batı Avustralya'da sığır tüccarlığı yapan yerli bir kadını, gezgin bir sihirbazı ve o sihirbazın eşini konu alıyor; özeti okurken dişlerimi gıcırdatıyorum. İthaf ve teşekkür sayfalarını açmayı gözüm yemiyor, o yüzden kitabı tekrar yığının üstüne bırakıyorum. Tam o sırada bir kadın eli uzanıp kitabı alıyor.

“Çocuğu yine kaybetmediniz umarım?” diye sorduğunda, elin biraz önceki polis memuruna ait olduğunu anlıyorum.

“Hayır,” diyerek başımla dükkânın karşı tarafını gösteriyorum ama Emmet yine şu ortadan kaybolma numarasını çektiği için bir daha sinirim bozuluyor. “Off, ulan...” diye mırıldanıyorum.

“Tasma mı taksanız acaba?”

“Hayatım çok kolaylaştırdı hakikaten.”

“Şaka yapıyorum,” diyor. “Benim evde de var bunlardan bir tane. Ergen yani, tasma değil. O yüzden iyi bilirim nasıl davrandıklarını. Çoğu zaman kâbus resmen. Ergenliğe girene kadar dünyanın en tatlı çocuğuydu, sonra bir baktım, hoppala, Hannibal Lecter'in sempatik

olmayanı. O yüzden, yirmisine gelene kadar kendi hâline bıraktım. Belki yirmi beşine kadar salarım.”

Etrafa baktığımda, Emmet’i boyun yastıkları reyonunun önünde buluyorum. Bir tanesini boynuna asmış, birazdan bunu almamı isteyeceğini biliyorum. Nitekim, yastığı elinde bedelini benim ödemem gereken bir barış sembolü gibi tutarak hızla bana doğru geliyor.

“Baba...” diyor ama lafını bölüyorum. Bu kadar anlamsız bir şeye asla seksen dolar bayılmam.

“Hayır,” diyorum.

“Ama...”

“Emmet, hayır. Uçakta bir sürü yastık olacak. Hem bunlar rahat da değil. Sadece öyleymiş gibi duruyorlar.”

Emmet kadına şöyle bir bakıyor ve belki de kadın orada olduğu için olay çıkarmamaya karar veriyor. Fakat kadının elindeki kitabı fark edince ödeşme fırsatı ortaya çıkıyor.

“Mutlaka almalısınız,” diyor kadına. “Üzerine harika yorumlar yapıldı. Sıkı bir araştırma. Güvenilmez anlatıcı. Gerçekten *herkes* şu an bunu okuyor.”

“Herkes *değil*,” diyorum bastıra bastıra ama Emmet benimle göz göze gelmeden ağır ağır uzaklaşıyor, yüzüne ukala bir gülüş yayılırken yastığı aldığı yere bırakıyor.

Kadın bana dönerek, “Çocuk o kadar da kötü görünmüyor,” diyor ama karşılık vermiyorum. Oğlumun ağzını bile açmadan *siktir* çekebilme kabiliyetine hayran kalmamak güç.

Kendi kendime biraz gülerек, “Tabii,” diyorum, “çok sevimlidir.”

Bizim uçağa yolcu alımının yakında başlayacağı anonsunu duyup kasaya gidiyorum, insanın bir ayda tüketebileceğinden bile fazla çikolata ve jelibonun ücretini ödüyorum.

Yanımda beliren Emmet, dört kişilik bir aileyi doyurabilecek, en

büyük boy ballı soyalı tavuklu cips paketini de tezgâha atıp, “Bir de bunlar,” diyor.

“Allah aşkına,” diyorum. “Uçakta yemek olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Kendi erzakını getirmek akıllıca olur her zaman.”

İstediklerini alıvermek işimi kolaylaştırıyor. Yorgunum zaten. Endişeliyim de. Belki de korkunç bir hata olduğu sonradan anlaşılacak bir yolculuğa çıkıyorum. Yine de, sabah huysuzluğuma rağmen, Emmet’le kapıya doğru giderken onu şöyle bir kucaklamak için, vücudunu vücuduma bastırıp ona önümüzdeki birkaç günün ikimiz için de ne kadar önemli olduğunu anlatmak için yanıp tutuşuyorum. Ama sarılamam tabii. Ona dokunmaya kalkarsam ânında utanç içinde iter beni. Üstelik bir zamanlar cumartesi akşamları bana sokulup Pixar filmleri izlemeyi her şeyden çok seven, dokuz-on yaşına kadar gecenin köründe yatağıma gelip yanımdaki boşluğa kıvrılıp yatan ve tekrar uykuya dalan çocuk da yine ta kendisi olur.

Doğrusu, seçim şansısı olsaydı şu an burada bile olmazdı ama yaşımdan ötürü hâlâ üzerinde otoriteyi andıran bir şeye sahibim. Evde tek başına kalmak istemişti, ki o olacak iş değildi, sonra da ben yokken Damian’da kalmasına izin vereyim diye beni ikna etmeye çalışmıştı. Buna da cevabım hayır oldu.

O yüzden burada. Ama gönülsüz.

Uçağa binmeden önce son bir olay.

Biraz önce oturduğumuz koltukların yanında bir güvenlik görevlisi dikilmiş, sırt çantalarımıza bakıyor. Emmet çantaların başında kalsın diye o kadar yaygara kopardım ama sonra, markete giderken çantalar aklımdan çıkmış. Tam zamanlı çalışmak yerine lise bitirme sınavına hazırlanması gerekiyormuş gibi duran güvenlik görevlisi bana

döndüğünde, aklımdan geçen ilk şey sivilceleri için ona yardım edebileceğim oluyor. Ben dermatolog değilim, çocuk psikoloğuyum ama tıp fakültesindeki günlerimden hatırladıklarım sayesinde, sorununu çözmek için tam olarak hangi tedavinin gerektiğini biliyorum.

“Bu çantalar sizin mi beyefendi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “Kusura bakmayın. Tuvalete gitmiştim, sonra da oğlum marketten bir şey istedi. Düşünemedim.”

Oğlan, Emmet’e bakıyor.

“Beyefendi, babanız mı?” diye soruyor.

Emmet, “Bu adamı daha önce hiç görmedim,” deyince gözlerimi deviriyorum.

“Amannnn...” diyorum.

“Yanıma geldi ve konuşmaya başladı...”

“Emmet, kes sesini.”

Görevli bir bana bir Emmet’e bakıyor. Genç olabilir ama oğlumla birbirimize ne kadar benzediğimizi mutlaka görüyordur.

Emmet biraz gülererek, “Tamam tamam, babam olur,” diyor ve beni biraz olsun gülümsetiyor. Güldüğünü duymak hoşuma gidiyor.

Görevli, “Pasaportlarınızı görebilir miyim?” diye sorunca, pasaportları arka cebimden çıkarıp uzatıyorum. İsimleri ve fotoğrafları bizimle karşılaştırması bir ömür sürüyor sanki; neredeyse bir sorun var mı diye soracağım ama havaalanlarının dünyada tartışma çıkarılacak en kötü yerlerden biri olduğunu bildiğimden tutuyorum kendimi. Tek bir yanlış hareket yeter, uçağınıza alınmadığınızla da kalmazsınız, uçağa binmeniz ömür boyu yasaklanır.

“Çantaları böyle başıboş bırakmamanız gerektiğini biliyorsunuzdur?” diye soruyor nihayet. “Güvenlik riski oluşturuyorlar.”

“Biliyorum,” diyorum. “Kusura bakmayın. Daha pek ayılamadım da.”

“İçlerine bakmamda sakınca var mı?”

Soruyu kibarca soruyor; aslında var, diyesim geliyor ama öyle dersem muhtemelen bir meslektaşını çağırır ve ne olduğunu anlamadan Emmet’le ayrı ayrı sorgulanmak üzere özel odalara götürülürüz. Otuz dakika sonra uçağımız pistte ilerlemeye başlarken biz burada kalırız. Bu uçağı asla kaçıramayız.

Yüzümde sahte bir gülüşle, “Hiç sorun değil,” diyorum, görevli de beni hafifçe süzdükten sonra sırt çantamın fermuarını açıyor. İçinde pek bir şey yok. Dizüstü bilgisayarım. Bir tıp dergisi için yazdığım makalenin çıktısı. Bir Lee Child romanı. Naneli şekerler, el temizleme jelleri. Ama görevli, Emmet’in çantasına uzandığında sinirim yine bozuluyor. Bu hareket daha hadsizce geliyor –oğlumun özeline zorla bakması hoşuma gitmiyor– ama neyse ki onun eşyaları benimkilerden bile masum.

Doğrulurken, “Bir dahaki sefere dikkat edin,” diyor. “Çantalar ortalıkta öylece bırakıldıklarında güvenlik riski oluşturur.”

“Ben de babama öyle dedim,” diyor Emmet. “Ama hiç söz dinlemiyor işte.”

Görevli bu kez, “Biletlerinize de bir bakacağım,” dediğinde ona siktirip gitmesini söylememek için tüm irademle kendimi tutmam gerekiyor ama artık birinci sınıf yolcular uçağı binmeye başlıyor, o yüzden telefonumun kilidini açıp ekrandaki cüzdan uygulamasını açmaktan başka seçeneğim yok.

“Aaron Umber,” diye adımı okuyor. Ekranı kaydırıp, “Ve Emmet Umber,” diye ekliyor. Her şey gayet düzgün olduğu için biraz gönülsüzce de olsa hepsini geri veriyor. “İyi uçuşlar,” diye eklerken sesi öyle ciddi bir tonda ki iyi dileklerini iletmekten çok emir veriyor sanki. İyi bir uçuş geçirmesek geri dönüp bizi bir suçla itham edecekmiş gibi.

“Teşekkür ederiz,” diyerek yolcu alım kapısına doğru gidiyorum, orada masanın başındaki kadın *business class* yolcularını çağırmakta.

“Beyefendi.” Güvenlik görevlisi ondan altı adım bile uzaklaşma-ma fırsat kalmadan bana seslenince arkama dönüyorum.

Sinirle sesimi yükselterek, “Ne?” diye soruyorum. Açıkçası artık canıma tak etti, sinirim başıma vuruyor. Evde acil durumlar için anksiyete ilacı bulundururum, önümüzdeki haftanın beklenenden daha zor geçme ihtimaline karşın bavuluma da birkaç tane atmış-tım. Sırt çantama da koysaymışım keşke. “Yine ne oldu yahu?”

“Bir şey unutmadınız mı?”

Neyi kastettiğinden emin olamayarak kaşlarımı çatıyorum ama sonra Emmet’in onu ilk bıraktığım koltuğa geri döndüğünü fark ediyorum. Yine AirPods’larını takmış, muhtemelen saati düşünmü-yor bile. Ona sertçe sesleniyorum, o da bu kez söz dinleyerek ayağa fırlayıp peşimden geliyor. İkimizin de biniş kartları bankoda başka bir aksilik çıkmadan taranınca içim ferahlıyor.

Emmet’le körüğe girip uçağa doğru yürürken, oğlumun doğum günümü henüz kutlamadığını fark ediyorum.

JOHN BOYNE

ELEMENTLER - 4

Hava

Elimde değil çünkü onun yaşındaki çocukları nasıl tehlikelerin beklediğini biliyorum.

Bulutların arasında, otuz bin fit yükseklikte dünyanın öbür ucuna seyahat etmek, insana düşünmek için bol zaman tanır. Aaron Umber için bu, on dört yaşındaki oğluyla bağ kurmak için güzel bir fırsattır. Gençliğinde yaşadığı travmanın etkisinden kurtulamayan ve bu yüzden oğluna daha iyi bir baba olmaya çalışan Aaron, yaşamında kendisini bir yol ayrımında hissetmektedir. Bu yolculuk onları ya birbirine yakınlılaştıracaktır ya da aralarındaki sessiz uçurumu daha da derinleştirecektir.

Uluslararası çoksatan yazar John Boyne'un "Elementler" dörtlemesi, su, toprak, ateş ve havayı karakterlerin iç dünyalarına eşlik eden anlatı unsurları olarak kullanıyor. Suça göz yuman, suç ortağı, fail ve kurban perspektiflerini temsil eden dört iç içe geçmiş hikâyenin son halkası *Hava*, travmanın kuşaklar boyunca nasıl sürüp gidebileceğini, zamanın ve şefkatin acının yankılarını nasıl dindirebileceğini gösteriyor.

Türkçeleştiren: Mert Doğruer

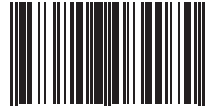

delidolu.com.tr

delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-6084-07-0

9 786256 084070